

На нашу думку, норми відводу земель для аеропортів (прийняті 40 років тому) підлягають перегляду та оновленню, оскільки наявність достатніх земельних ресурсів для об'єктів авіаційного транспорту є не лише актуальним питанням розвитку їх інфраструктури, а й безпеки. Оскільки суб'єктами господарювання в галузі авіаційного транспорту є, в основному, підприємства та господарські товариства, то вважаю введення адміністративної відповідальності саме юридичних осіб сприяло б зниженню порушень законодавства щодо використання та охорони земель аеропортів та аеродромів.

Література

1. Земельний кодекс України: Закон України від 12 жовтня 2018 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>
2. Бахуринська М.М. Деякі проблеми правового регулювання процедури виникнення права на землю в концесійних правовідносинах за законодавством України / М.М. Бахуринська // Земельне право України. □□2010. □□№ 9. □□С. 15-18.
3. Боднарчук Н.В. Правовий режим земель авіаційного транспорту України: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.06 / Боднарчук Наталія Валеріївна. – К., 2011. – 181 с.

УДК 347.824(477)(043.2)

Боковенко В.П., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Пильгун Н.В., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМА ДО ПИТАННЯ ПРО ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ В УКРАЇНІ

На даному етапі розвитку цивільної авіації для України характерні інституційна недовершеність державного управління в галузі, далекість від високих стандартів безпеки, застарілість управління господарською діяльністю, що разом пагубно виражається на ефективності сектору та додає труднощів інтеграції України в міжнародний авіаційний простір.

Згідно 3 статті Повітряного кодексу України держава регулює діяльність цивільної авіації через Міністерство транспорту та зв'язку України, повноважні органи авіаційного транспорту України згідно таких напрямках: гарантування високого рівня розвитку цивільної авіації, контроль за безпекою польотів повітряних суден,

сертифікація, реєстрація та ліцензування, регулювання використання повітряного простору і обслуговування повітряного руху, невідкладний розпочаток пошукових операцій та рятування повітряних суден, що зазнали катастрофи, захист авіації України від актів незаконного втручання в її діяльність, підтримка зовнішньоекономічної та міжнародно-правової роботи цивільної авіації.

Відповідно до Повітряного кодексу України державний контроль за дотриманням безпеки авіації виконує спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади [1].

Згідно статті 3 Закону України «Про транспорт» державне управління в сфері транспорту має забезпечувати:

- якісне, своєчасне та повне забезпечення необхідного для всього населення і суспільного виробництва в перевезеннях та вимог оборони України;

- опіка прав громадян під час їх транспортного обслуговування;

- надійне функціонування транспорту;

- дотримання потрібних темпів і пропорцій розвитку національної транспортної системи;

- нерозголошення економічних інтересів України та легальних інтересів підприємств і організацій транспорту та споживачів транспортних послуг;

- охорону природи від пагубного впливу транспортних засобів.

Державне управління діяльністю транспорту здійснюється через проведення та реалізації економічної та соціальної політики, додаючи надання асигнування на пасажирські перевезення. Транспортні керівні органи стимулюють органи влади і самоврядування у виконанні ними своїх обов'язкових функцій щодо соціального та економічного розвитку транспорту, разом з цим виконуються програми збереження природи, вдосконалюють і втілюють в життя створені заходи для гарантування постійної роботи транспорту у випадку стихійного лиха, аварій, катастроф та в період усунення їх наслідків, координують роботу, пов'язану із попередженням аварій і правопорушень на транспорті, а також організують спільну роботу різних видів транспорту для більш результативного їх користування в житті, якіснішого обслуговування [2].

Державні авіаційні служби є центральними органами виконавчої влади з питань державного контролю з гарантування безпеки авіації, який зобов'язується: контроль держави за дотриманням безпеки авіації, наявність усіх необхідних документів об'єктів і суб'єктів у сфері авіації та її легальність, забезпечення виконання

функціональних обов'язків сформованої цивільно-військової системи користування повітряним простором, захист авіації України від втручання в її діяльність незаконними методами, підтримка зовнішньоекономічної і міжнародно-правової діяльності цивільної авіації, виконання централізованого управління діяльністю цивільної авіації, забезпечення розвитку цивільної авіації, наукова підтримка діяльності авіації, контроль за використанням коштів Державного спеціалізованого фонду фінансування загальнодержавних витрат на авіаційну діяльність та участь України у міжнародних авіаційних організаціях, проведення розслідування авіаційних подій до моменту створення незалежного органу з розслідування [3].

Зважаючи на це, вороття до старої структури управління, цивільною авіацією України може викликати здивування та неоднозначне сприйняття світовою авіаційною спільнотою процесів, які існують в Україні, що позначиться на ставленні з боку авіаційних адміністрацій провідних країн світу та міжнародних авіаційних організацій до уповноважених авіаційних довірених осіб України. Окрім, того законодавство України у галузі авіації потрібно привести у міжнародні стандарти методом прийняття нового Повітряного Кодексу України та переведення у відповідність до JAA систем сертифікації: авіатехніки, організацій-розробників, експлуатантів, організацій з технічного обслуговування авіатехніки, видача свідоцтв льотному персоналу.

Я вважаю, що для досягнення таких цілей потрібно поступово впроваджувати і застосувати в Україні гармонізовані технічні стандарти Європейського Союзу, так званих JAA -рів. Потрібно зазначити, що швидкий розвиток сфери цивільної авіації багато в чому залежить від ефективності державного регулювання, яке завдяки правовим, адміністративним та економічним інструментам забезпечує упорядкованість відносин в авіаційній сфері.

Література

1. Повітряний кодекс України від 4 травня 1993 р. № 3167-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 25. – Ст. 274.
2. Про транспорт: Закон України від 10 листопада 1994 р. № 232/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 51. – Ст. 446.
3. Про утворення державної авіаційної адміністрації: Постанова Кабінету Міністрів України від 2 листопада 2006 р. № 1526 // Офіційний вісник України від 15.11.2006 р. – № 44. – С. 136.
4. Про утворення департаменту авіаційного транспорту: Постанова Кабінету Міністрів України від 23 травня 2006 р. № 708 // Офіційний вісник України від 07.06.2006 р. – № 21. – С. 87.